

[Ole Bjørn Kraft.]

tionen i Virkeligheden er, hvor stærkt, hvor bittert Venstrepartiet føler Afhængigheden af den siddende Regering.

Et andet Forslag, der paa samme Maade tilsigtede at underbygge Folketingets Kontrolret, et simpelt, et beskedent Krav om, at Forespørgsler, som officielt blev stillet af et Parti, skulde besvares, medens de var aktuelle, skulde besvares paa et Tidspunkt, hvor det havde nogen Betydning for Sagerne, hvor det kunde medvirke til, at den rette Bedømmelse af Spørgsmaalet kom frem, ogsaa dette Forslag blev afvist; Regeringen forbeholdt sig Retten til at lade en Forespørgsel hvile saa længe, at den mistede sin Interesse, og til Regeringen havde naaet det, som den tilsigtede. En klar, en utvetydig Tilsidesættelse af Folketingets Kontrolret, en Umuliggørelse af det Arbejde, som Folketinget først og fremmest er valgt til at udføre.

Derfor er det ejendommeligt og vil blive bemærket og skal blive husket, at det er det ene saakaldte Oppositionsparti, der saa fuldstændig har glemt sin Fortid fra før Januar i Aar, at det er med til at gennemføre det foreliggende Forslag, der betyder en afgørende Svækkelse af Oppositionens Stilling her paa Rigsdagen, en afgørende Svækkelse af Oppositionens Mulighed for at gøre sig gældende, en afgørende Svækkelse af Oppositionens Mulighed for det, som ogsaa er et Led og et vigtigt Led i Parlamentarismen, Oppositionens Medvirken til det almindelige lovgivningsmæssige Arbejde.

Denne Svækkelse gennemføres paa Initiativ af og med Støtte af Venstrepartiet. Saa ringe forstaaer det sin Stilling som Modsatning til de to Regeringspartier, saa ringe Vægt lægger de paa at underbygge en Mulighed for en Opposition, at man blankt giver Regeringen alt, hvad den ønsker, og nægter at støtte ethvert Forsøg paa at give ikke blot Oppositionen, men Tinget som saadan, en Mulighed for at udøve sin parlamentariske Pligt.

Typisk er saaledes dette Forslag til Beslutning af Folketinget, hvad man ændrer, og hvad man lader være med at ændre, og ejendommeligt for den LigeGYldighed, hvormed man betragter hele denne Sag, er det, at man ikke har taget op til en virkelig Undersøgelse og Reform selve Folketingets Arbejdsmaade. Den Arbejdsmaade, vi har her, er af gammel Dato, den hørte til i en Tid, der havde bedre Tid end vi, hvor Tingene ikke gik saa hastigt, hvor Spørgsmaalene var mindre omfattende, og

hvor der ikke blev stillet nær de Krav til Rigsdagsmanden, til hans Indsigt og Duelighed, som Tilfældet er i Dag, og den er naturlig præget heraf.

Man har Lov til at sige om Folketingets Arbejdsform, saaledes som vi har den i Dag, at den i Forhold til den moderne Udvikling er som den gamle Arbejdskærres i Forhold til en moderne Lastvogns. Det giver sig Udtryk paa mange Maader, jeg skal blot nævne den Kendsgerning, at der i et moderne arbejdende Raad, som beskæftiger sig med de største økonomiske Problemer, Tiden har, ikke findes et Sekretariat, der kan give de enkelte Medlemmer og de enkelte Partier de Oplysninger, de maatte kræve paa en lang Række Omraader, at det hele gøres ganske afhængigt af, om saadanne Oplysninger kan fremskaffes gennem et Ministerium eller ikke, medens Folketinget burde kræve at staa frit i denne Henseende, at være sig selv. Thi det er ikke Folketingets Opgave blot at være Regeringens Lydslave, det er Folketingets Opgave at udfylde sin selvstændige Plads i Landets Regeringsmagt.

Et andet Tegn herpaa er, at hele Udvalgsarbejdet — Udvalget er det Sted, hvor det egentlige Arbejde foregaar i Folketinget — ikke er frit og uafhængigt. Det er ikke Tinget, der bestemmer, hvorledes det skal gaa i disse Udvalg, men den siddende Regering, der gennem Regeringspartiets Repræsentant paa Formandsstolen i Udvalget kan bestemme, om Folketingets Udvalg har Ret til at arbejde, eller det ikke har. Det er igen et Vidnesbyrd om, hvor lidt de Herrer, der i saa høj Grad vil være Folkestyrets, Parlamentarismens og Demokratiets Mænd, har tænkt disse Spørgsmaal igennem i deres ustyrlige Iver for altid at være den siddende Regering til Lydighed.

Det er urimeligt, at Forslag kan fremsættes i dette Ting af Partier, af folkevalgte Medlemmer, blive henvist til et Udvalg, og at Regeringspartierne Ordfører derefter skal afgøre, om dette Udvalg overhovedet skal arbejde eller ikke.

Lad mig nævne to Eksempler herpaa. Det ene er det Forslag, vi har fremsat, om saa vigtigt et Emne som Opsigelse af Landets Handelstraktater, et Spørgsmaal, der brænder i Tiden. Man kan have, hvilken Mening om det man vil, intet Medlem i denne Sal vil nægte, at det er et af de store Problemer, som dansk Folkestyre har at behandle i denne Sal. Dette Forslag er blevet behandlet her i Tinget ved første Behandling, er blevet henvist